

LBRIS

We know
books

Colecția ȘTIINȚE DE FRONTIERĂ
consultant științific DR. EMIL STRĂINU

**INVESTIGAȚII ÎN PARANORMAL:
REȚEAUA ENERGETICĂ A PĂMÂNTULUI**

A Beam of Light, de Gaston BurrIDGE, Rosicrucian Digest, martie, 1961

The Secret of Life, de G. Lakhovsky, Health Science Press, Sussex

The Changing Universe, de John Pfeiffer, Londra

New Home for America's Doomsday Radio, revista New Scientist, 16 august, 1973

Blast the Bush, de Len Beadell, The Griffon Press, Rigby Ltd., Adelaide

The Marshall Cavendish Dictionary of Medicine, de Marshall Cavendish

Antarctic Base for N-Testing, de Gilbert Sedbon, ziarul Sunday Herald, Auckland, 7 octombrie, 1973

APRO Bulletin: martie/aprilie 1973

The Prodigal Genius, de John J. O'Neill, Neville Spearman, Londra

Pyramids Versus the Space Age, de John Tunstall, ziarul The Times, Londra, 26 iulie, 1969

Proceedings, Volumul 10, 1974, Nr. 6, de George W. Van Tassel, Yucirca Valley, California

De asemenea, aş vrea să-i mulţumesc colegului meu, Donald Offwood, pentru permisiunea de a reproduce raportul său „On an Investigation into Electroculture 1972, 1973”.

Bruce Leonard Cathie

CUPRINS

Nota autorului	5
Mulţumiri	7
Prefaţă	13
Definirea termenilor	15
Introducere	19
1. Domeniile conexe supuse investigaţiei	25
2. Matematica reţelei energetice a Pământului	45
3. Ecuaţiile unificate	69
4. Alte dovezi în favoarea existenţei reţelei OZN	83
5. Antenele misterioase	93
6. Oamenii de ştiinţă şi OZN-urile	103
7. Valori matematice de interes	121
8. Câmpul magnetic al Pământului	135
9. Pitagora şi reţeaua Pământului	143
10. Hărţile anticilor	149
11. Ruşii şi germanii descoperă o reţea a Pământului	153
12. Tesla – geniul dat uitării	161
13. Comunicaţie în spaţiul cosmic	187
14. Unde au dispărut toate avioanele?	195
15. Oameni despre care am vrea să ştim mai mult	205
16. Secretul vieţii (Lakhovsky) şi paravanul magnetic al lui Deland	219
17. Armonicele fiinţei umane	243
18. Constructori în piatră	251
19. De la Alfa la Omega	265
20. Pluteşte ceva în aer	277

21. OOPARTS și OOPHTS	297
22. Navă spațială sau punct de reper?	307
23. Ruapehu erupe	315
24. Un nou Stonehenge în Australia	319
25. Organizarea unui miracol	333
26. Un omuleț misterios	347
27. Diverse	357
28. Tiparul concordant al sondelor petoliere	363
29. Terra, trezește-te!	369

LISTA DIAGRAAMELOR

1. Formarea materiei și antimateriei	40
2. Relația dintre structura rețelei energetice și polii geografici	62
3. Relația dintre un pătrat polar al rețelei și un pol geografic	66
4. Relația dintre pătratele polare A, B și C ale rețelei	67
5. Toate corpurile sferice au o afinitate armonică față de reciproca armonică a vitezei luminii	125
6. Armonicele unui decagon	132
7. Presupunusul centru de proiecție pentru harta lui Piri Reis	152
8. Rețeaua Pământului descoperită de ruși	158
9. Poziția transmițătorului lui Tesla	185
10. Relația geometrică dintre poziția antenei subterane și armonicele rețelei	193
11. Structura teoretică a antenei subterane în formă de rețea	194
12. Traectoria probabilă a celor cinci aeronave Avenger la momentul dispariției	203
13. Dimensiunile antenei terestre Deland	222

14. Un tip de antenă în buclă pentru a accelera creșterea plantelor	231
15. Geometria moleculei de ADN	248
16. Structura de bază a transmițătorului Omega	267
17. Relația dintre explozia de la Tunguska și secțiunea polară a rețelei OZN	311
18. Zona aleasă pentru testul cu bombă atomică – EMU – Australia	325
19. Organizarea unui miracol	345
20. Poziția geometrică a Castelului de Coral	353
21. Castelul de Coral și rețeaua energetică a Pământului	354

LISTA TABELELOR

1. Tiparul de creștere a plantelor testate	225
2. Creșterea medie în înălțime a plantelor testate	233
3. Creșterea și înălțimea plantelor testate. Rândul A	237
4. Creșterea și înălțimea plantelor testate. Rândul B	238
5. Creșterea și înălțimea plantelor testate. Rândul C	239
6. Creșterea și înălțimea plantelor testate. Rândul D	240
7. Comparatie între bucla de stânga și bucla de dreapta ale antenei	241

FOTOCOPII

1. Obiect de tip antenă fotografiat de nava de cercetare ELTANIN	61
---	----

2. Predicții ale testelor atomice	89
3. Fotografii ale dalelor de piatră descoperite pe platforma Stonehenge	331
4. Copie a scrisorii inginerului-șef de la Ministerul Lucrărilor Publice	366

LISTA HĂRȚILOR

1. Reperarea unor OZN-uri în zona Golfului Hawke	37
2. Traiectoria unui OZN de la Portul Kaipara până la insula D'Urville	54
3. Harta originală a rețelei deasupra Noii Zeelande	58
4. Secțiune a rețelei A deasupra regiunii Auckland	110
5. Secțiune a rețelei deasupra orașului Auckland, indicând poziția unor OZN-uri	117
6. Traiectoria planificată pentru cele cinci aeronave Avenger	202
7. Amplasamentul de la Lacul Pearson al stației OMEGA	271
8. Poziția viitoare a stației Omega pe harta rețelei	276
9. Traiectoria „meteoritului” de la Tunguska	310
10. Poziția „Stonehenge-ului aborigen”	329
11. EMU: locul testului cu bombă atomică	330
12. Traseul urmat în timpul Exodului	342
13. Tiparul concordant al sondelor petroliere	365

Prefață

UNIVERSUL ESTE O INTELIGENȚĂ VIE

BĂTĂILE INIMII SALE RĂSUNĂ ÎN CENTRUL galaxiilor și murmură în nucleul atomilor. Cu undele sale spiralete din propria esență, universul creează din adâncurile lui infinite materia care alcătuiește toate entitățile fizice, vii sau neînsușite. A fost, este și va fi mereu – veșnic.

Noi suntem creați de această inteligență din aceleași miriade de unde care străbat adâncurile spațiului și unesc toate lucrurile. Noi suntem una cu Universul. Dacă vreți să găsiți adevărul și înțelepciunea absolute, căutați în adâncurile propriei ființe, căci nu suntem decât o alcătuire strălucitoare de stele și lumi în miniatură, cu mări de smarald și țărături nisipoase care, la rândul lor, sunt înzestrate cu inteligență.

Cercetările mele m-au condus la multe rezultate secundare, dar nu toate au însemnătate ori prezintă interes și pentru alte persoane. Volumul studiilor mele a crescut foarte mult; cu toate acestea, există fapte și ipoteze pe care consider că trebuie să le aduc imediat în atenția publicului.

Unele dintre aceste informații le veți găsi în paginile prezentei cărți.

1. Domeniile conexe supuse investigației

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU IDEILE CLASICE ale cercetării științifice? Eu am crezut întotdeauna că atitudinea fundamentală în fața oricărei investigații științifice trebuie să fie una imparțială. În opinia mea, omul de știință este o persoană care adună toate informațiile disponibile despre un anumit subiect, le cântărește, le interpretează și extrage anumite concluzii, fără prejudecăți și fără idei preconcepute.

În zilele noastre Știința a fost urcată pe un pedestal. A apărut un nou zeu; marii preoți conduc ritualurile folosind reactoare nucleare, nave spațiale de cercetare a Lunii, tuburi catodice și raze laser. Iar teritoriul lor este sacrosanct; profanilor le este interzis accesul.

Într-o scrisoare trimisă unui ziar din Auckland, Robert Adams – președintele Institutului Inginerilor Electricieni și Electroniști din SUA, filiala din Noua Zeelandă –, referindu-se la instalarea unei stații Omega, afirma cu o satisfacție supremă: „Profanii nu au dreptul să-și dea cu părerea despre astfel de instalații”.¹

Pe măsură ce națiunile avansate deschid calea spre tehnocrație, este din ce în ce mai evident că oamenii de rând nu vor avea niciun cuvânt de spus în ceea ce privește treburile planetei, în orice caz nu mai mult decât aveau sclavii pe vremea Faraonilor. Există deja semne clare că cercurile științifice conducătoare din mai multe țări au posibilitatea să desfășoare și să conducă activități din fonduri guvernamentale fără să dea socoteală guvernului

¹ Ziarul *New Zealand Herald*, 17 ianuarie, 1969 (n. a.)

sau cetățenilor în legătură cu natura acestor activități. În anumite privințe aceste activități sunt limpezi și foarte clare, însă avem motive să credem că ele ascund de fapt îndeletniciri secrete – îndeletniciri în legătură cu care guvernul și cetățenii nu au niciun cuvânt de spus. Oamenii de știință folosesc deja un limbaj care nu mai este accesibil oamenilor de rând. Nu cumva, disperați de starea tulbure a planetei, s-au coalizat și au format un ordin monastic modern doar al lor, cu scopul de a prelua complet treburile planetei?

În toate științele recunoscute, există un volum uriaș de informații care nu au fost niciodată explicate într-un mod satisfăcător; neobositul Charles Fort le numea „blestemate” – blestemate de știință fiindcă nu le putea încadra nicăieri și, pentru a putea păstra *status-quo*ul cercurilor științifice conducătoare, trebuiau să fie respinse și ignorate.

OZN-urile intră în categoria informațiilor blestemate. Publicul e mai interesat ca niciodată de făruriile zburătoare, luminile și obiectele ciudate care apar pe cer, declarațiile despre aterizări, obiectele submarine neidentificate, vocile extraterestre care vorbesc într-o limbă necunoscută pe benzi radio de frecvență joasă, exploziile inexplicabile care coincid adesea cu semnalări ale prezenței OZN-urilor și o mulțime de alte fenomene similare. Niciuna dintre științele existente în momentul de față nu este capabilă să încadreze cu acuratețe aceste informații și să ofere o explicație logică. Dacă s-ar recunoaște ceea ce milioane de oameni obișnuiți din toată lumea știu deja – și anume că OZN-urile există cu adevărat –, cercurile științifice conducătoare ar fi cu totul date peste cap. Faptele sunt evidente și sfidează știința oarbă. Însă faptele sunt inacceptabile; prin urmare, OZN-urile nu există!

Nu e nimic nou în acest gen de atitudine; singurul lucru nou e că s-au schimbat cercurile aflate la putere.

În Evul Mediu, societatea conducătoare era formată din familiile regale din Europa Occidentală; știința era pe atunci construită și explorată de oameni etichetați drept „vrăjitoare” și „alchimiști” și era contrară teoriilor acceptate despre realitate. Pedepsa pentru acești căutători ai adevărului era adesea o moarte în chinuri.

În zilele noastre știința a fost încoronată și așezată pe tron, însă nimic altceva nu s-a schimbat. Informațiile incomode sunt în continuare respinse și stocate într-un dosar, pe undeva, în cel mai bun caz sub titlul de „curiozități”.

Atunci când analizează datele pe care le deține cu o atitudine clară, imparțială, un cercetător adevărat trebuie să elimine tot ce este îndoielnic și inexact; însă, dacă după toate analizele rămâne fie și o singură informație care nu poate fi ignorată, este de datoria lui să aprofundeze problema.

În mod oficial OZN-urile nu sunt decât „halucinații”, însă chiar dacă acceptăm că oamenii sunt neavizați sau se pot înșela, rămâne dovada științifică implacabilă și impersonală oferită de radar, iar pentru aceasta trebuie oferită o explicație.

Radarul nu poate avea „halucinații”. El înregistrează prezența obiectelor solide, le stabilește tiparele de deplasare, le urmărește traiectoria de zbor. Stația radar de la Mangere, în Auckland, este doar una dintre miile de stații din întreaga lume care înregistrează în mod curent prezența pe cer a obiectelor neidentificate aflate în mișcare – care se deplasează mult prea repede pentru a fi păsări sau aeronave și care au un tipar de zbor imposibil de executat de orice aeronavă construită pe Pământ. S-a întâmplat de multe ori ca turnurile de control să direcționeze aeronave către zone din apropiere unde astfel de obiecte fuseseră „văzute” pe radar; în general, piloții nu reușeau să detecteze nimic vizibil. În timp ce ei caută obiectul, radarul

urmărește operațiunea de căutare; obiectul joacă leapșa cu aeronava care încearcă să-l localizeze, sare ca o jucărie yo-yo sau își schimbă direcția și se îndepărtează cu o viteză fantastică. Inexplicabil, da – pentru capacitatea noastră de înțelegere de acum. Dar dovezile de acest gen chiar trebuie să fie respinse, ignorate, date deoparte pentru „cercetări viitoare”? Se pare că da.

În ianuarie 1969, Universitatea din Colorado a publicat un raport despre o investigație privind OZN-urile, raport care poartă girul unei comisii formate din „oameni de știință de elită”, convocați de Academia Națională de Științe.

„Concluzia noastră generală”, scrie în raportul destul de stufos, „este că cercetările întreprinse în domeniul OZN-urilor în ultimii 20 de ani nu au contribuit cu nimic la progresul științific.” Evident, era un limbaj ambiguu: nu se neagă în mod deschis existența OZN-urilor, dar se admite public faptul că știința nu a reușit să explice fenomenele înregistrate la scară mondială.

Comisia de savanți a notat că raportul admite totuși existența unui număr mic de „episoade care stârnesc perplexitatea”.

La baza aeriană Lakenheath din Anglia, bază folosită în anul 1956 atât de Forțele Aeriene ale Statelor Unite, cât și de Forțele Aeriene ale Marii Britanii, operatorii de radar de la sol au detectat „una sau mai multe” ținte care se deplasau cu viteze mari, de 2 000 sau 4 000 de mile pe oră, deși nu se auzea niciun boom sonic. Obiectele au făcut întoarceri în unghi drept la o viteză de „câteva sute de mile pe oră” (o manevră imposibilă pentru aeronavele terestre).

Forțele Aeriene Britanice au trimis două avioane de vânătoare, iar unul dintre ele a reușit să ia ținta în vizorul radarului. Însă obiectul, de orice natură ar fi fost el, a încercuit coada avionului și a rămas acolo în ciuda

tuturor încercărilor de eschivare. Într-un final, avionul a trebuit să aterizeze pentru a alimenta, iar personalul de la sol a văzut „unul sau mai multe obiecte albe care se mișcau foarte repede”.

Acesta este doar unul dintre puținele exemple inexplicabile care refuză cu obstinație să fie categorisite sau clasificate într-un sertar convenabil al științei. Cincizeci și nouă de cazuri au fost citate în raport ca prezentând „un interes special”, dintre cele câteva sute care au fost analizate.

William Ryan (democrat din New York), kongresmenul din Washington care este și purtătorul de cuvânt al Comisiei Naționale pentru Investigarea Fenomenelor Aeriene (NICAP – *National Investigations Committee on Aerial Phenomena*), comisie care numără aproximativ 10 000 de membri din aproape 40 de țări, a declarat în fața Camerei Reprezentanților: „Trebuie înființat un program federal de supraveghere a OZN-urilor. OZN-urile nu vor dispărea doar pentru că ne dorim noi, oamenii vor continua să le semnaleze prezența”.

Apoi NICAP a venit cu o știre-bombă; a susținut că avea dovezi care demonstau că echipa de investigații din Colorado nu intenționase niciodată să studieze OZN-urile în mod obiectiv, ci folosisese datele pe care le obținuse pentru a întocmi un raport voit negativ.

Citind acest lucru, mi-am amintit inevitabil de un document pe care îl aveam eu. Era vorba despre o copie a unei directive către cercetătorii din cadrul Forțelor Aeriene ale Statelor Unite (USAF) care investigau rapoartele legate de OZN-uri; directiva era semnată de generalul Curtis LeMay, care se afla la conducerea USAF la momentul publicării directivei. Efectiv, directiva îi instruia pe ofițerii care se ocupau de investigarea rapoartelor legate de OZN cum să denigreze aceste rapoarte, cum să le minimalizeze importanța și cum să ofere explicații logice

pentru diferite fenomene. Acest act nu sugera că semnalările prezenței de OZN-uri merită o analiză aprofundată.

Mă întreb: oare oamenii de știință sunt atât de superficiali pe cât par? Chiar își închipuie că oamenii de rând din toată lumea, atât de disprețuiți, se vor mulțumi ca ei să ridice din umeri și să-i îmbrobodească la nesfârșit cu explicații de tipul emanații de gaz din mlaștini?

Mă întreb: nu cumva oamenii de știință cunosc deja răspunsul la problema OZN-urilor și, din motive care nu sunt încă foarte clare, îl ascund cu bună știință, îl păstrează ca pe ochii din cap doar pentru cercul lor restrâns?

Oricât de incredibil ar părea, acesta este adevărul. Am adunat un volum însemnat de dovezi care arată clar că oamenii de știință din mai multe țări nu numai că știu multe despre OZN-uri, dar știu și cum să păstreze legătura cu ele. Cred că datorită acestor contacte s-a realizat deja un schimb considerabil de informații. În opinia mea, cercurile științifice conducătoare au trecut printr-o fază de șoc, au trăit o traumă severă când s-au confruntat cu toate aceste cunoștințe avansate; sunt convinși că nu există niciun domeniu al științei, nicio ramură industrială majoră care să nu fie până la urmă influențată de ceea ce au aflat deja savanții. Programele spațiale ale Uniunii Sovietice și ale Statelor Unite, sistemele de transport din lumea întreagă, distribuitorii de energie electrică și absolut toate industriile, toate ar fi scoase din circulație dacă ar deveni disponibil un sistem de energie nou, nebănuit, dar la care să putem ajunge cu toții. Cred că Pământul este pe punctul de a avea acces la acea sursă de energie.

Nu sunt nici un fan naiv al fantasticului, nici un propovăduitor al vreunei religii. Sunt într-un totu de acord cu autorii francezi Louis Pauwels și Jacques Bergier² atunci când afirm: nu trebuie să crezi tot; trebuie doar să îți seama

² *The Dawn of Magic*, 1963 (n. a.)

de tot, să cercetezi și să analizezi tot; să explorezi cu o judecată imparțială, eliberată de fanatism; să selectezi dovezile și datele certe și, pe baza lor, să încerci să formulezi concluzii care să nu fie rezultatul unor idei preconcepute. Sper ca mulți dintre cititori să fie de acord cu mine în această privință.

Calea către elaborarea unei ecuații a început odată cu descoperirea faptului că pe glob există o rețea atotcuprinzătoare ale cărei linii intersectate corespund cu traiectoriile de zbor ale apariției OZN-urilor. E momentul să recapitulăm pe scurt teoriile și calculele legate de natura acestei rețele.

În primul rând, în activitatea OZN-urilor s-a descoperit un tipar geometric care sugerează că prezența OZN-urilor în spațiul aerian al planetei noastre are un scop bine stabilit. Odată stabilit tiparul rețelei, următorul pas a fost ca acest tipar să fie descompus în coordonate matematice. Când s-a făcut acest lucru, s-a constatat că toate valorile reprezentate în rețea aveau legături armonice directe cu viteza luminii, gravitația și masa Pământului.

Odată ce aceste legături au devenit clare, s-au putut face speculații în legătură cu metoda de propulsie folosită de OZN-uri. Se pare că stabilind un dezechilibru armonic al forțelor gravitaționale, OZN-urile sunt capabile să se re poziționeze în spațiu-timp, aceasta înseamnă că OZN-ul se deplasează de la un punct la altul pentru a restabili echilibrul forțelor cauzate de variabilele geometrice spațiu-timp. Sper ca înțelesul acestui concept să devină din ce în ce mai clar pe măsură ce înaintăm cu explicațiile.

Până în acest punct, raționamentul a urmărit în mod logic teoriile lui Einstein, care susțin parțial că relațiile geometrice ale timpului și spațiului controlează toate procesele fizice.

Descoperirile mele m-au condus la o altă concluzie, anume că e posibil ca activitatea vulcanică, descărcarea

atomică (detonările de bombe nucleare) și cutremurele să aibă legătură cu structura rețelei, pe considerentul că bomba atomică este un dispozitiv geometric spațiu-timp, iar vulcanii și cutremurele apar în puncte geometrice ale rețelei, din cauza perturbațiilor care au loc în aceste puncte.

Corelând toate aceste fenomene diverse, am ajuns la concluzia că toate schimbările majore ale stării fizice, oriunde în lume, sunt cauzate de interacțiunile armonice ale manifestărilor pe care noi le numim: lumină, gravitație, masă, forțe electrice și magnetice.

Conform ipotezei mele, manipularea controlată a acestor factori rezonanți face posibilă deplasarea masei dintr-un punct în altul în spațiu-timp (adică, pentru ochiul unui observator teoretic, în mod instantaneu) sau schimbarea formei masei spre o stare mai mult sau mai puțin tangibilă. În plus, contracția sau dilatarea timpului poate fi controlată prin aceeași manipulare a vibrațiilor armonice, sau rezonanțelor, întrucât timpul se află în raport direct cu viteza luminii. „Viteza luminii”, așa cum o numim noi, nu este o constantă, contrar tuturor declarațiilor cercurilor științifice aflate la putere. Teoretic, pentru că acest lucru trebuie dovedit, viteza luminii nu cunoaște limite.

Conceptul de relativitate există de multă vreme; el a fost cel mai bine definit de către Einstein. Acum, studiul OZN-urilor ne poate arăta câteva dintre aplicațiile practice ale acestei teorii.

Se crede că Einstein ar fi declarat în mod expres că viteza luminii este o valoare absolută și că nimic nu poate exista dincolo de această viteză. Biologul Ivan T. Sanderson afirmă într-o carte de-a sa³ că, înainte să moară, Einstein ar fi negat că a făcut o astfel de declarație: „El a

³ *Uninvited Visitors*, 1968 (n. a.)

spus doar că la aproximativ 186 000 de mile pe secundă masa devine infinită – că partea ta din spate devine partea din față și că timpul (așa cum îl concepem noi) se oprește; cu alte cuvinte, nu există niciun motiv, teoretic sau de altă natură, pentru ca acea viteză să nu poată fi depășită”.

De asemenea, există o presupunere larg răspândită, care e posibil să fi fost încurajată intenționat, potrivit căreia lucrările lui Einstein privind „teoria câmpului unificat” nu ar fi ajuns la final, moartea împiedicându-l să-și continue munca, și că teoria lui ar fi fost completată de alte minți geniale. Sanderson susține însă că Dr. B. Russell a afirmat în particular că Einstein își desăvârșise teoria înainte de a muri – există dovezi care sugerează că e posibil ca Dr. Russell să aibă dreptate.

În 1945, oamenii de știință americani au efectuat experimente secrete în mijlocul Oceanului Pacific. A fost creat un câmp de forțe unificat și o navă aparținând flotei Statelor Unite, cu echipaj complet la bord, a fost făcută să dispară. Ivan Sanderson și alți autori au prezentat în cărțile lor și alte dovezi detaliate.

În ultimele câteva luni am găsit dovezi care sugerează clar că, din punct de vedere armonic, conceptul de câmp unificat a fost încorporat în sistemul rețelei de OZN-uri. Dublând C-ul, sau valorile luminii din ecuația armonică a câmpului unificat, bazată pe celebra ecuație a lui Einstein ($E = MC^2$), devine posibil un efect gravitațional. Însă voi lăsa pe mai târziu explicația completă a acestui fenomen.

În „Harmonic 33” am încercat să stabilesc că echivalentele armonice ale luminii, gravitației, masei și așa mai departe sunt integrate în rețeaua de OZN-uri ca unități geometrice sau unghiulare și sunt exprimate ca valori în minute de arc. Iată câteva dintre aceste valori:

- armonica vitezei luminii: 1439;
- armonica antivitezei luminii: 695;